

SÉRIE SPOUTANÍ BOHOVÉ

UKRADENÉ SLUNCE

RACHEL DUNNE

Ukradené slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Rachel Dunne

Ukradené slunce – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

V nakladatelství Talpress od Rachel Dunne již vyšlo:

Ve stínu bohů (První kniha ze série Spoutání bohové)

Kosti světa (Druhá kniha ze série Spoutání bohové)

Rachel Dunne

UKRADENÍ SLUNCE

*Třetí kniha ze série
Spoutaní bohové*

TALPRESS

Copyright © 2018 by Rachel Dunne
Translation © 2019 by Martin Boček

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-719-7728-5 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7749-0 e-kniha

Pro babičku Dianu –
promiň, že jsem stvořila tolik postav.

PROLOG

Zatímco spal, vzpomínky se zvedaly jako vlny na vodě a stejně tak se i převalovaly a dorážely na něj, tvrdě a neúprosně, jen aby pokaždé zase ustoupily do pozadí. Byl to zvláštní pocit, takhle si pamatovat věci, které nikdy nezažil.

Etarro seděl v jednom ze svých úkrytů... Vlastně ne, ve skutečnosti to byla skryš jeho sestry, ale on ji našel a zabral si ji pro sebe, protože Avorra ji už skoro nepoužívala. Jenže o ní věděla, a tak ho tam i našla. Jako vždycky, ať se schoval sebe-líp. Dívčina hlava se prostě najednou objevila v průlezu a jejich pohledy se střetly.

„Co se stalo?“ zeptala se. Bylo jí jasné, že něco určitě, protože jinak by tady nebyl. Jinak by se neschovával takhle daleko od všech. Většinou mu společnost jiných lidí nevadila, ale občas, ve chvílích jako tady, si od nich potřeboval dát pauzu. Avorra ho dobře znala a přesně poznala, kdy chce utéct pryč a mít chvíli jen pro sebe, ale většinou za ním přišla a nenechala se odbyt. Věděla totiž, že sice chce být sám, ale zase ne úplně sám.

„Byl jsem venku,“ odpověděl jí Etarro a sklopil oči. Pak ale pokrčil rameny, jako by nešlo o nic důležitého.

Jenže Avorra ho okamžitě prohlédla. „Zase ses koukal na východ slunce,“ prohlásila chladně. Nikdy mu to přímo nevyčetla, ale zklamání v jejím hlase, které se v něm objevilo po-

každé, když tohle řešili, ho zraňovalo víc, než kdyby mu rovnou vynadala. Pokaždé se pak sám za sebe styděl, i když v duchu si pořád opakoval, že vlastně nemá za co.

„Valrik...“ zabručel a ušklíbl se, zatímco jeho sestra se rozesmála.

„Takže ses nechal chytit Unirem osobně, jo? Vsadím se, že ti k tomu něco řekl, ne? A hádám, že stručněj přitom rozhodně nebyl.“

„Ne, nebyl,“ odsekl Etarro našťvaně.

„Ach jo, bráško...“ K jeho překvapení prolezla průchodem a pak se tak dlouho vrtěla a kroutila, až se do stíněného prostoru vešli oba. Jakmile se usadila, vzala ho za ruku a naklonila se k němu, až se jejich čela dotkla. „Musíš se rozhodnout, víš? Máš totiž na vybranou. Můžeš se naučit mít rád měsíc tak, jak teďka miluješ slunce. To by jim nevadilo. Co to kecám, byli by z toho úplně odvaření. Nebo...“ Její ruce ho sevřely pevněji a chlapec najednou spíš cítil než viděl, jak se potutelně usmívá. „Nebo se musíš naučit líp schovávat, ty pitomče.“

Sen skončil a Fratarro se probudil. Dlouho mlčel, jen se rukou držel za hlavu a přemýšlel. Byl na spánek zvyklý – vždyť posledních několik staletí prakticky nic jiného nedělal –, ale sny pro něj představovaly něco úplně nového. Bylo to... špatně. Tyhle věci, to byla záležitost pro obyčejné smrtelníky. Ne pro bohy jako on. Bohové je přece k ničemu nepotřebovali.

Jenže tohle smrtelné tělo, které si vzal – *půjčil*, opravil se okamžitě v duchu, i když dobře věděl, že je to lež – od chlapce jménem Etarro, jich bylo plné. Plné dětských snů a vzpomínek.

„Omlouvám se,“ zašeptal, i když věděl, že to jsou prázdná slova, co nic neznamenají.

Protáhl se a vstal. Dostal druhou šanci, druhý život a byl si jistý, že s ním může naložit o dost líp, než že ho promrhá spaním a povalováním se. Musel přece existovat nějaký dů-

vod, nějaký skrytý význam, proč se po všech těch staletích osvobodil, proč ukradl tohle tělo a proč tohoto chlapce připravil o možnost dál snít a přidávat další vzpomínky k těm starým.

Podzemní chodby v jeho novém domově byly krátké a tak nízké, že jimi sotva prošel, aniž by musel sklonit hlavu. A to měl tělo sotva odrostlého dítěte. I tak mu dalo šílenou práci je vytvořit, ale věděl, že jeho sestra by se nikdy nesnížila k tomu, aby se tady plazila, takže neměl moc na vybranou. Stálo ho to litry potu, a navíc si při tom rozkousal rty do krve – při práci si toho ani nevšiml, ale když to později zjistil, dost ho to vylekalo –, nakonec se mu ovšem podařilo vybudovat tenhle podzemní úkryt, kde se mohli schovat před pátravýma očima na nebesích, daleko od všeho a od všech. Daleko od místa, kde dál ležela uvězněná jejich původní těla.

Když se tu usadili, dávali si oba dobrý pozor, aby ani jeden nezmínil nepřehlédnutelný fakt, že jejich nový domov až nápadně připomíná vězení, ze kterého právě složitě uprchli.

Chůze ho unavovala. Vlastně se teď cítil slabší než kdy během těch nekonečných staletí, kdy byl přinucený spát. Už jen z toho, jak při cestě za svobodou opustil svoje staré tělo a přesunul se do nového, by se potřeboval vzpamatovávat celé dny. Jenže Sororra mu je nedopřála. Sotva byli volní, museli hned ukrást slunce z oblohy. Příliš velký úkol, na který jejich už tak oslabená moc ani zdaleka nestačila. Takže jim nezbylo než podvádět a nakrást si potřebnou sílu jinde. U jiných. I tak si sáhli na samotné dno a ještě se z toho nevzpamatovali. Nebo přinejmenším on ne.

Sororru našel, jak přechází sem a tam, jako zvíře v kleci. Pořád se cítil divně, když ji viděl v novém těle, které si ukradla. A nic na tom neměnil fakt, že on s druhým z lidských dvojčat udělal přesně to samé. Ta dívka se kdysi jmenovala Avorra

a Fratarro na ni měl tisíce vzpomínek. Vzpomínek, které nebyly jeho.

Navíc si pořád nedokázal zvyknout na fakt, že fyzické tělo jeho sestry překrývala ještě druhá, pro jeho oči stejně zřetelná forma – zářící sloup kondenzovaného světla zhuštěného a násilím uzavřeného do prostoru, do kterého by se normálně rozhodně nevešlo. V tuhle chvíli by byl pro Sororra příliš malý i celý svět.

V místnosti nebylo pro přecházení dost místa, takže dívka musela chodit v těsném kruhu. Mohlo za to bílé stvoření, ležící u prostější zdi. Když Fratarro vstoupil, zvedlo hlavu a jeho hadovitá tvář se zkroutila do výrazu, který představoval úsměv, i když většina lidí by to nepoznala. Straz, první *mravigi*, který Dvojčata oddaně střežil po všechna ta století jejich uvěznění. Aby taky ne, když Fratarro byl jeho stvořitel a Sororra jeho zachránce.

Straz byl příliš starý a důstojný, než aby dával otevřeně najevo pocity jako radost. I tak na něm bylo jasně vidět, jak se dme pýchou pokaždé, když mu pohled sklouzl na osvobozené bohy.

Fratarro se na něj unaveně usmál, ale pak se obrátil k Sororre. „Sestřičko?“

Teprve v tu chvíli si ho všimla. Ztuhla jí ramena a obrátila se k němu. „Jak se cítíš?“ Vykouznila pro něj úsměv, který ale vypadal všelijak, jen ne přirozeně. Pak, dřív než si to uvědomila, jí oči sklouzly k Fratarrově ruce – k jeho levačce, kterou měl volně svěšenou u boku. Byl to jen okamžik, než se zarazila a uhnula pohledem, ale stejně si toho všiml. Tahle smrtelná těla byla tak odporně... přímočará.

Zvedla se v něm vlna vzteku a sevřel ruce v pěst, jenže se mu to povedlo jen s tou pravou. Levá si dál volně visela u jeho boku, nehybná, netečná. Neposlušná Sororra si toho všimla a po tváři se jí mihl zklamaný výraz.

Fratarro se na ni nepatrně usmál, i když měl pocit, že mu při tom snad popraská obličej. „Máš snad nějaké další nápady?“ zašklebil se. Nic, co zatím zkusili, mu nepomohlo získat kontrolu nad levou dlaní – tou částí jeho starého těla, kterou našla a zničila skupina až nečekaně smělých zrádců pocházejících z řad jejich vlastního kultu. Nakonec mu nezbylo než použít moc, kterou ukradl jiným, a s její pomocí uzavřít rány a odstranit vzniklé škody, jenže když pak uprchli ze svého vězení do těchto nových těl, stejně mu byla levačka úplně k ničemu.

Fratarrova síla vždycky spočívala v tvoření. Dokázal vytvořit něco tam, kde dřív nebylo nic. Uměl přinést krásu tam, kde předtím byla jen ošklivost. Tvořil, měnil a zdokonaloval. Zkrátka a dobře, jeho moc vždycky spočívala v tom, že dokázal tvořit... svýma rukama. Jenže teď to byla jen *jedna* ruka. Věděl – cítil –, že je to špatně. Že spolu s ní přišel o polovinu svojí moci. Pořád dokázal v podstatě to samé, jenže ne pořádně. Výsledky byly takové... polovičaté. Navíc ho tyhle pokusy pokaždé úplně vyčerpaly, takže pak mohl jen sedět, lapat po dechu a bezmocně nadávat.

A protože se sestrou byli spoutaní jako dvě poloviny jednoho celku, byla Fratarrova slabost i Sororinou slabostí. A slabost byla věc, kterou ona z celého srdce nenáviděla.

Přešla k němu, vzala ho za levou ruku, za tu nepoužitelnou, a svými vlastními prsty mu ji zkroutila do pěsti. Pak ji zvedla, podívala se na ni a konejšivě ho po ní pohladila. „Slibuji ti, že najdu způsob, jak to celé napravit. Pokud tedy ve mě stále ještě věříš?“

Než je Rodiče zapudili, ti dva společně přetvářeli svět k obrazu svému. Jejich vůle byla vždycky jednotná. Pak prožili celá staletí uvěznění v podzemí, kde neměli nikoho než jeden druhého. Nakonec se ale společně osvobodili a společně strhli slunce z oblohy. Neexistovalo nic, co by nedokázali, dokud drželi při sobě. Tomu Fratarro věřil celý svůj život.

„Samozřejmě,“ přikývl rozvážně. Věděl, že to musí říct, že to jeho sestra potřebuje slyšet. Že zoufale potřebuje jeho důvěru a víru v ní a v její schopnost dát zase všechno znovu do pořádku. Byli k sobě připoutaní, záviseli jeden na druhém. Tak, jak je kdysi stvořili Rodiče. Fratarro se vždycky schovával za svou sestru a spoléhal se na její ochranu, protože ona ho potřebovala ochraňovat. Ona ho zase žádala o pomoc pokaždé, když bylo potřeba něco udělat nebo vytvořit, protože věděla, že formování věcí je smyslem jeho života. Zkrátka a dobře, byli dvěma polovinami jednoho celku a jeden pro druhého byli ochotní změnit celý svět. Vlastně ne. Jeden pro druhého *potřebovali* změnit svět. Tenhle svět.

„Už brzo,“ zašeptala a v hlase se jí mísila nedočkavost se vztekem. „Už brzo budeš moct přeměnit tento ohavný vřed v něco nového a krásného. To ti slibuji.“

Zvedl svoji zdravou ruku a pohladil ji po rameni. „Já vím,“ přikývl a přitom doufal, že je to skutečně pravda.

Etarro se vyplížil ven z hory tajnými dveřmi, které mu jeho sestra kdysi ukázala, aby mohl sledovat východy slunce. Těmi, které podle jejího tvrzení nikdo další nepoužíval a ani nevěděl o jejich existenci. Zatím se zdálo, že měla pravdu, protože ho tu ještě nikdy nepřistihli. Stejně k nim ale pokaždé chodil jinou cestou, aby nikdo nemohl zjistit, kudy a kam chodí. Aby si nikdo neušiml, že jeho procházky Raturem jsou víc než jen bezcílným bloumáním. Kazatelé noci si o něm mysleli, že je zvláštní, a on je v tom nechával. Jen ať si lámou hlavu s tím, kde teď je. Hlavně, když ho nikdy nenajdou.

To Avorra, ta ho dokázala najít kdekoli.

I teď se najednou objevila vedle něj a spolu s ním sledovala, jak slunce stoupá nad vrcholky stromů hluboko pod nimi. Vycítil, že si přitom připadá nepřijemně a nepatřičně, ale i přes-

to dál zůstávala na svém místě. Nic neříkala. Nepřesvědčovala ho, aby se vrátil. Jen stála, dívala se a mlčela. Když se sluneční kotouč vyhoupl nad obzor, konečně se ho zeptala. „Proč?“

Protože jeho srdce při tom pohledu jásalo a zpívalo. Protože to slunce mu zářilo v očích i v duši. Obrátil se k ní, zamrkal, a pak jí řekl pravdu. „Protože přijde den, kdy už nic takový-hohle nikdy neuvídím. A podle mě se to stane už brzo. Tak si to chci zapamatovat, dokud můžu.“ Těžce polkl, aby zadržel slzy, ale stejně se neovládl a další slova z něj vyletěla dřív, než je stihl zastavit. „Až to přijde, tak si prostě chci pamatovat, za co máme umřít.“

Avorra mu neodpověděla – přinejmenším ne slovy. Jen tam tak stála a dívala se na něj. Pak ho vzala za ruku, obrátila se zpátky k úbočí hory a společně se dívali, jak ohnivá koule pomalu stoupá nad obzor.

PRVNÍ ČÁST

Až přijde Velká noc, zavládne mír.
Bez nesouhlasného pohledu spalujícího slunce
budou všichni lidé prospívat a vzkvétat.

– Pád a vzestup

I. KAPITOLA

Tráva byla právě tak vysoká, aby Anddyra lechtala v podpaží, jak se skrz ni v nekonečné temnotě prodíral. Bylo to k zbláznění. Měl chuť začít křičet, ale na to teď nebyl čas. Potřeboval jít, pořád dál, pořád vpřed. Potřeboval se držet u ostatních, aby je neztratil. Museli se odsud dostat, jak jen nejrychleji to bude možné. To mu řekli a opakovali to pořád dokola.

„Neměl bych tady být,“ prohlásil najednou. Nechtěl to říct nahlas, ale už si zvykl, že asi v polovině případů se mu to stejně stane. To byla další věc, co mu řekli ostatní – že má zlozvyk si pořád pro sebe něco mumlat. Někdy mu bylo rozumět, někdy ne, ale byl si jistý, že přitom mluví o tom, na co právě myslí. Šlo to z něj samo, podobně jako levné víno, když se jím opijete. Taky ho neudržíte v sobě. „Měl jsem tam zůstat.“ Nekonečná tma byla deprimující a jen umocňovala jeho pocity viny a sebelítosti. „Rozhodl jsem se špatně.“

Právě v tu chvíli ho jedno stéblo polechtalo na lokti tak, že se už neovládl a rozchechtal se.

Rora se k němu nasupeně obrátila a nevybíravě ho praštila do ramene. Na to, že nebylo prakticky nic vidět, byla její muška skutečně obdivuhodná. Anddyr ale předpokládal, že má s prací ve tmě rozsáhlé zkušenosti ještě z dob, kdy žila v Kanálech. Její bratr, Aro, mu z té části jejich života vykládal celou řadu

historek, jednu děsivější než druhou. Na druhou stranu, možná ji přeceňoval. Možná to, jak ho praštila, byl omyl. Možná mřila na obličej a minula právě kvůli té odporné tmě, co byla všude kolem nich. Všude po celém světě.

Pro jeho oči byla ona sama jen temný stín, jehož obrys matně rozeznával v záři hvězd vysoko nad nimi. Stejně od ní ale nedokázal odtrhnout pohled. I v té panující tmě měl pocit, že ji vidí jako za jasného dne. Když se na ni soustředil, najednou dokázal ignorovat lechtající trávu i celou tuhle odpornou Velkou noc. Stačil okamžik, kdy se na ni soustředil... a cítil se zase stejně bídně a odporně jako dřív.

Rozhodl jsem se špatně.

Ta myšlenka se mu vracela v hlavě pořád kolem dokola, jako nějaký kolovrátek. Vždycky se vynořila odněkud z podvědomí a rostla a bobtnala, až ho úplně celého pohltila. Pak najednou praskla jako bublina, zmizela a nezůstalo po ní nic než prázdnota v jeho srdci... jen aby se po chvíli znovu vynořila na povrch. Postupně vytlačila všechno ostatní, takže se v něm jako vlny střídaly bezmoc s bezduchou prázdnotou.

Zaměřil se raději na Roru před sebou a sledoval, jak odhodlaně, navzdory všemu a všem, pochoduje stále vpřed. Po chvíli se ale jen uškříbl a bezmocně zavrtěl hlavou. Jít s ní... V první chvíli se to zdálo jako jednoduchá, jasná volba. Před očima pořád viděl její tvář, už bohové ví kolik dní. Vybrat si mezi ní a *čímkoli* jiným znělo jako naprostý výsměch. Nesmysl. Nebylo co řešit. Byl víc než ochotný čelit klidně celému světu, jen kvůli ní. Pro ni. Klidně i konci světa.

Sotva před pár hodinami viděl Dvojčata, jak povstala ve svých nových tělech. Viděl bohy, jak unikli ze svého stovky let trvajících vězení. A to všechno jen kvůli němu, jen jeho vinou. Kdyby nezaváhal, kdyby neselhal, byli by teď usazení v tělech Rory a jejího bratra. Jenže to se nestalo. Anddyr selhal v té

jediné věci, které mohl a měl – musel – zabránit, a Dvojčata se tak mohla usadit v jiných fyzických stránkách. V jiných dvojčatech. V Etarrovi a Avoře. Ve dvou dětech, které byly od samého narození vychovávány právě za tímhle účelem. V dětech, pro které jediným smyslem celého života a vůbec existence bylo stát se nádobami, do kterých se uchýlí jejich božské protějšky. Přinejmenším jeden z nich tomu skutečně věřil a byl víc než připravený se pro Dvojčata obětovat. Jeden... Anddyr ale zahlédl Etarrovu tvář těsně před tím, než se to stalo. Pomocí svého magického zraku mu pohlédl do očí a uviděl, jak se chlapec ztrácí... jak mizí... až po něm nezbylo vůbec nic.

Kdysi, když ještě žil dole pod Raturem, pro něj Etarro byl skoro přítelem. Jediným, jakého tam měl, dlužno dodat. Byl to milý a jemný chlapec, a navíc neuvěřitelně chytrý. Až nadpřirozeně. Občas znal věci, o kterých neměl mít ani to nejmenší ponětí. Byl to právě Etarro, kdo ho osvobodil z drogového otroctví, které ho vázalo k Jorosovi. To on mu dal šanci bojovat za svou svobodu a za svůj život. Dal mu úplně všechno, na čem Anddyrovi záleželo.

A teď byl pryč. Byl pryč, protože když přišlo na věc, když se čaroděj musel rozhodnout mezi Rorou a Etarrem, zvolil si špatně. Vedle života té dívky mu jeho přítel, jeho *jediný* přítel, najednou přišel jako bezvýznamná, postradatelná položka. Rozhodl se, jak se rozhodl, a teď s tím musel žít. Bylo mu špatně z toho, co udělal. Jak po duševní, tak i po fyzické stránce cítil, že se mu chce ze sebe samého zvracet.

„Zavři už kurva hubu!“ zařvala na něj najednou vztekle Rora. Asi si už zase mumlal a mluvil pro sebe, i když si to rozhodně neuvědomoval.

V tu chvíli ho napadlo, že by se možná ohledně svého rozhodnutí obětovat Etarra kvůli Roře cítil o hodně líp, kdyby ho za to dívka přestala nenávidět.

Najednou se za nimi ozvalo bolestné zaúpění, které Roru přimělo se na místě zastavit. Anddyr to zjistil, teprve když do ní narazil. Byl vysoký a ona malá, takže přes ni málem přepadl. Zachránila ho jen herda do hrudníku, kterou mu naštvane ušetřila. Ve tmě, která je obklopovala, v téhle Velké noci Anddyr skoro nic neviděl... i tak ale jasně rozeznával plameny v jejích očích. Plameny hněvu a nenávisti. Byla vzteklá, naštvaná. A taky smutná. Jedna jeho malá část zoufale toužila ji utěšit. Jenže pak si znovu vzpomněl na *tamtu* věc.

Rozhodl jsem se špatně.

Pořád to byla pravda, nepopíratelná, neměnná. Pořád ho to pomýšlení zraňovalo a bolelo. Jen se k tomu teď přidalo i další trápení. *Ona* tu s ním byla, v pořádku a zdravá, tak, jak chtěl. Jenže byla vzteklá a plná zloby a nenávisti, zatímco mírný úsměv jeho jediného přítele Etarra byl nenávratně pryč. A všechno to byla jeho vina.

Možná to celé svým zvrhlým způsobem dávalo smysl. Rořina nenávist k němu samému byla jen spravedlivou odplatou za chybu, kterou udělal. Dostal přesně to, co si zasloužil.

Pak se znovu ozvalo to zaúpění a vztek v dívčích očích ustoupil smutku, jen aby o okamžik později vztekle pohodila hlavou, otočila se a beze slova znovu vyrazila na cestu. Anddyra nechala, ať se o všechno postará sám. Nebylo to sice fér, ale co v životě je?

S povzdechem se otočil zády k její matné siluetě, směrem k jiné, velmi podobné. K chlapci, který se s bolestivým úpěním šoural za ním. Jestli byla Rořina nenávist odplatou za to, že jí dal přednost před Etarrem, tak tohle bylo něco jiného... ale zasloužil si to úplně stejně. Zasloužil si to tím, co udělal.

Pohled na jejího bratra Ara byl jako pohled do minulosti. Viděl v něm sebe samého před deseti lety. Tehdy na tom byl přesně stejně jako chlapec teď: třásl se a klepal, oči vytřeštěné

hrůzou a nevladatelnou touhou. *Měl bych k sobě být upřímný*, napomenul se v duchu. Takhle nevypadal jen před deseti lety, ale ještě docela nedávno. Otrok drogové závislosti, která ho naprosto ovládala. Ze začátku to bylo možná horší, ale ne nějak zásadně jiné. Prostě si jen za ty roky zvykl na skuru a na to, jak mu pokřivila mysl.

Přešel k chlapci a položil mu ruku kolem ohnutých ramen. Aro byl vyšší než Rora, ale jinak si byli podobní jako vejce vejci, až do těch nejmenších podrobností. Dokonce i v očích jim hořely stejné plameny. „Budeš v pořádku,“ zalhal mu čaroděj. „Pamatuješ se, co jsem ti říkal?“ Aro něco zahuhlal, celý se otrásl a vyděšeně se nahrbil. Anddyr do něj musel dloubnout loktem, aby znovu upoutal jeho pozornost. „No tak, soustřeď se. Pamatuješ si to? Slíbil jsi mi, že si to zapamatuješ.“

Chlapec na něj pomalu zaostřil pohled, několikrát naprázdno polkl, pak přikývl a odpověděl mu hlasem, který se třásl snad ještě víc než jeho tělo. „Přejde to. Zase mi bude líp.“

„Přesně tak,“ prohlásil Anddyr tak rozhodným a povzbudivým hlasem, jak jen dokázal. Věděl, že je to lež, ale neřešil to. Přesně to samé opakoval sám sobě, kdykoli na něj přišel záchvat – a pokaždé mu to pomohlo. Navíc to nebyla tak *úplně* nepravda. Občas, když mu bylo opravdu špatně a když doufal, že třeba konečně umře a dojde pokoje, občas si v těch chvílích vzpomněl na svoje staré já. Na to, jaký byl kdysi, před Raturrem, před Jorosem. Před skurou. Před tím, než mu ta prokletá droga pokřivila mysl. A v těch okamžicích se mu to jeho staré já vracelo. Znovu, byť jen na pár okamžiků, byl tím mladým čarodějem plným nadšení a ideálů. Někomu by to možná připadalo smutné, ale pro něj to byl úžasný pocit plný svobody a krásy. Byl si jistý, že Aro na tom bude stejně. Časem.

Zatím dostal jen jednu dávku skury, jednu jedinou, ale i to stačilo, aby ta prokletá černá pasta odvedla svoji odpornou

práci. Aby ho dostala do své moci. Víc jí už nikdy nedostane, na to byl Anddyr připravený dohlédnout. Jenže na tom už nezáleželo, protože i ta jediná troška stačila na to, aby chlapec pokřivila. Už navzdýcky bude trpět záchvaty šílenství, střídajícími se s obdobími relativní přičetnosti. Ani to ale nebylo vše, i když to Aro ještě netušil. Anddyr pořád ještě nepřišel na to, jak mu šetrně vysvětlit, že jeho život bude krátký. O hodně kratší, než by si ještě nedávno byl jen pomyslel. A nešlo jen o to, že by to vědomí mohlo chlapce ranit. Čaroděj se bál i toho, že by mu takový rozhovor mohl připomenout, čím vinou se tohle všechno stalo. Kdo že se to rozhodl špatně.

Proto mlčel i teď. Jen Ara ochranně sevřel kolem ramen a pak ho šetrně postrčil vpřed. Chlapec poslušně šel, ale dál si pro sebe mumlal a třásl se. Byl na tom pořád hůř a hůř a Anddyr z vlastní zkušenosti věděl, že bude trvat ještě hodně dlouho, než se jeho stav začne znovu měnit k lepšímu.

Sám se zbavil závislosti na skuře teprve nedávno a po dlouhých letech měl konečně pocit, že se jeho pád na samé dno – a pod něj – konečně zastavil. Že se, možná, dokonce i zlepšuje. Než k tomu ale došlo, musel abstinovat víc než měsíc. Měsíc, během kterého málem zabil sebe i ostatní z jejich skupiny. Několikrát. Jak se totiž ukázalo, ztráta kontroly a sebeovládání byla hlavním problémem celého procesu odvykání a detoxikace. Což bylo zlé, protože mág, který se nekontroluje, dokáže snadno zničit sebe i všechno ve svém blízkém okolí. A často nejen blízkém. Aro na tom zatím byl celkem dobře... ale byla to jen otázka času.

Anddyr zvedl oči ke hvězdami poseté obloze vysoko nad jejich hlavami a přemýšlel, kdy asi znovu vyjde měsíc. Pokaždé, když stříbrný kotouč vyšel nad obzor, se hned cítil mnohem lépe, protože i když se nemohl rovnat slunci, stejně zářil do noci. Jenže pokaždé, když se měsíc objevil, byl menší a menší

a dával méně a méně světla. Čaroděj se bál, že nakonec zmizí stejně jako předtím slunce, jen pomaleji. Už si ani nepamatoval, jak vlastně vypadal před příchodem Velké noci. Jak přesně byl velký. Mohl jen doufat, že až nakonec zmizí – a o tom, že k tomu jednou dojde, neměl nejmenší pochybnosti –, tak třeba postupně znovu doroste do svojí původní velikosti.

„Stát.“

Okamžitě poslechl a jemně zastavil i Ara. Chtěl se zeptat, co se děje, ale než se stihl nadechnout, zjistil to sám: jejich vůdce se zastavil. Prostě se jen tak zničehonic posadil na zem do vysoké trávy. To rozhodnutí odpovídalo duševnímu rozpoložení, ve kterém se nacházel od znovuzrození Dvojčat. Joros od té doby úplně ustrnul. Ne fyzicky, ale mentálně. Přestal přemýšlet, přestal poroučet, přestal dokonce i mluvit. Sice dál dýchal, chodil a žil, ale uvnitř byl mrtvý.

Většinu cesty šel buď daleko vpředu, nebo se naopak loudal někde za nimi. Anddyr by o něm ve tmě ani nevěděl, kdyby občas nezaslechl zvuk jeho kroků. Teď se ale z nějakého okamžitého rozmaru zastavil, sedl si a zíral do země. Ostatních z jejich skupiny si nevěšmal a zjevně mu bylo jedno, jestli budou následovat jeho příkladu nebo ho tam nechají a půjdou dál.

Vlastně to celé nebylo ani moc překvapivé. Joros byl vždycky ten typ člověka, co věci buďto řeší, nebo je prostě ignoruje. Teď se v tomhle přístupu prostě jen posunul o úroveň dál a rozhodl se ignorovat úplně všechno. Vzhledem k okolnostem to vlastně bylo celkem logické a očekávatelné rozhodnutí.

Proto teď seděl na zemi a zíral do prázdna. Anddyr z předchozích tří podobných přestávek už věděl, že takhle zůstane, dokud se sám nerozhodne jít dál. Zkoušet ho přesvědčit o něčem jiném bylo asi jako snažit se umluvit dub, ať se pohne. Když k tomu došlo poprvé, Rora si málem vyřvala plíce, zatímco Joros ani nevzal na vědomí samotnou její existenci.

„Dáme si na chvíli padla,“ prohlásila dívka najednou tónem, jako by takhle přestávka byla její vlastní rozhodnutí a ne nezpochybnitelný fakt, se kterým nemohla nic dělat. Tohle byla už čtvrtá takováhle přestávka od chvíle, kdy nechali pahorky uprostřed Plání daleko za zády. Čtvrtá přestávka, která jí byla vnucená. A zcela zjevně se jí to pokaždé líbilo míň a míň.

Anddyr ji chápal. Nedávné události se jí hluboce dotkly, i když jinak než jeho. Neměl jí to za zlé a vlastně ho to ani nijak nepřekvapovalo. Konečně, nabídl jí jako obětinu bohům, kvůli kterým ji většina lidí ve Fiateře chtěla celý její život zabít jen proto, že je z dvojčat. Musela se bezmocně dívat, jak otrávil jejího bratra a přeměnil ho v něco jiného, méněcenného. A podle všeho měla pocit, že ji tím nějak zradil, což Anddyr vůbec nechápal. Vždyť to udělal jen proto, aby zachránil celý svět. Jenže ona to nechápala a pochopit to odmítala. Brala to jako osobní křivdu, které se na ni dopustil on a jeho pán, Joros.

Zkrátka a dobře, věci se pro ni poslední dobou nevyvíjely vůbec dobře, takže ve svých světlejších chvílkách mág naprosto chápal, proč je tak vzteklá a smutná... a že cappo tomu svým chováním vůbec nepomáhá, spíš naopak.

Věděl, že Jorose viní z momentálního stavu svého bratra. Bylo to trochu paradoxní, protože Anddyr z toho vinil sebe sama. Pokud ale šlo o Roru, měl teorii, že nejvíc ze všeho jí štve něco jiného: Cappova pasivita. To, že ji naprosto ignoruje, jí zabránilo vylít si na něm zlost, a dostat tak všechny ty negativní pocity ven ze sebe. A co hůř – to, jak se Joros uzavřel do sebe, bylo při jeho povaze potenciálně extrémně nebezpečné a Anddyr ho znal už příliš dlouho, než aby to bral na lehkou váhu.

Teď s tím ale nemohl nic dělat, tak si v trávě vyšlapal malý prostor, do kterého si opatrně lehl. Popravdě mu takhle nečekaná přestávka naprosto vyhovovala a byl za ni vděčný – Rora

jinak udržovala nemilosrdné, naprosto vražedné tempo. Jistě, všichni chtěli být co nejdál od kopců a Dvojčat, ale Rora byla zjevně odhodlaná toho dosáhnout naprosto nelidskou rychlostí. Zdálo se, že jí to nedělá problém, ale Anddyr byl jen obyčejný člověk. V duchu si sice poctivě přiznal, že to je dost ubohá výmluva pro jeho neschopnost, ale i tak byl k smrti vyčerpaný.

Stočil se do klubíčka, zavřel oči a snažil se usnout. Jediným zvukem kolem bylo Arovo tiché mumlání – Anddyr nerozuměl jeho slovům, ale vlastně jim ani rozumět nechtěl. Bylo mu naprosto jasné, že mladík je v zajetí nějaké příšerné noční můry, kterou mu do hlavy nasadil právě on pomocí té odporné drogy.

Nerozuměl slovům a ani jim rozumět nechtěl, ale jak usínal, najednou přesně věděl, o čem Aro mluví. Byla to dvě slova, která opakoval pořád dokola jako nějakou nekonečnou litanii. *Najdi mě. Najdi mě. Najdi mě...*

Byla to věž. Anddyr nevěděl, jak to ví, ale byl si tím naprosto jistý. Dutá jehla zavěšená ve vzduchu, celá postavená z mraků a unášená větrem jako nějaká nebeská loď. Jenže jak se o ni opíral zády, připadala mu až nečekaně pevná. Skoro jako by byla skutečná.

Ve středu té věže stál mladík zírající do zrcadla, které nebylo zrcadlem, ale jeho sestrou. Dvojčetem. Jeho téměř dokonalou kopií. Ti dva se od sebe lišili jen nepatrně – chlapec měl tvář jemnou, zatímco dívka měla kolem úst vrásky od smíchu. Anddyr je znal, oba dva. Znal jejich tváře a vlastně i jména: Etarro a Avorra. Věděl, že by měl při pohledu na ně něco cítit, ale nebylo tomu tak. Nic necítil, protože už nebyl člověk. Jeho tělo teď tvořily jen mraky, stejně jako věž kolem něj.

Dvojčata spolu mluvila, a jak je Anddyr pozoroval, chlapec

najednou zvedl levou ruku. Dlaň na jejím konci mu z ní jen neužitečně visela. „Říkala jsi, že to bude fungovat,“ prohlásil ublíženým, obviňujícím tónem. „Říkala jsi, že bude zase jako dřív.“

„Ale ono to fungovalo, bratře! Rozhlédni se kolem sebe.“ Udělala rukama – dvěma normálníma, plně funkčníma rukama – gesto, kterým obsáhla celou věž kolem nich. „Podívej, co jsme dokázali. A tohle je jen začátek...“

Chlapec spustil ruku k boku. Ramena se mu poráženecky nahrabila, zatímco jeho zdravá dlaň se zkroutila do pěsti. Ta druhá mu ale dál bezmocně visela u boku. „Ano, vidím to. Podařilo se ti získat všechno to, po čem jsi vždycky toužila.“

„Všechno, po čem jsme oba toužili.“

„Já o nic z tohotohle nestál!“ Jeho výkřik otřásl celou věží. „Já chtěl jen tvořit krásné věci, ale teď nemůžu ani to...“

„Zaplatí za to,“ přerušila ho dívka ohnivě. „Všichni za to zaplatí, to ti slibuju. Naši Rodiče budou trpět za všechno, co nám způsobili, a ti jejich milovaní lidé právě tak. Všichni jsou vinni, všichni do jednoho, a už brzy za to zaplatí. Brzy jim všem ukážeme.“

Chlapec ještě víc nahrabil ramena a tiše, smutně zašeptal. „Ale já chci jen tvořit.“ Zdravou ruku sevřel kolem té bezmocné a otočil se ke své sestře zády. V tu chvíli mu pohled padl na Anddyra. V očích se mu objevil výraz překvapení, stejně jako se v těch dívčiniých objevil vztek. Mág to celé jen netečně sledoval a bral to jako fakt, který se ho nijak netýká. Pozoroval je, klidně a nezúčastněně, asi jako historik, který si čte v knize o událostech dávno minulých. Sledoval, jak se mraky rozestoupily a pohltily dívku, která zmizela v oblačné podlaze. Sledoval, jak se překvapený výraz v chlapcově tváři mění v nejistotu a jak sám se sebou svádí vnitřní boj.

Najednou přešel k čarodějovi a zamrkal. Jeho oči se v tu chvíli změnilly. Byly jakoby... mladší. Lidštější. „Najdi mě,“

vydechl a zvedl levou ruku – tu, kterou ještě před chvílí neovládal – a najednou se mu v ní objevil vycpaný koník. Anddyr ho poznal. Byl jeho. Jmenoval se Sazínek a kdysi ho dostal od Etarra. Nejistě se po hračce natáhl a jeho prsty se dotkly těch chlapcových. „Najdi mě...“ Ten dotek pátil jako oheň a projel mu celým tělem. Věž se při něm otřásla a začala se hroutit, jak mraky znovu získávaly svou obvyklou podobu. Podlaha se mu rozplynula pod nohama a on padal a padal a padal...

Anddyr se probudil celý zpocený a divoce kolem sebe mlátil, jak se ve své hlavě po nekonečně hlubokém pádu zabořil hluboko pod zem. Najednou ho nějaká ruka praštila do ramene, až bolestí vykřikl, ale díky tomu se nečekaně nadechl čerstvého vzduchu. To ho probralo, takže otevřel oči a uviděl hvězdné nebe vysoko nad sebou. V tu chvíli byl nesmírně vděčný za to, že je naživu. Že není polapený ve vězení, hluboko pod zemí, jako dřív Dvojčata.

„Zasranej kreténe,“ zabručela popuzeně Rora, když si šla znovu lehnout. V tu chvíli byl mág poprvé vděčný za Velkou noc, kvůli které nebylo nic vidět – třeba to, jak je celý rudý při pomyšlení, jak ještě před chvílí skálopevně věřil tomu, že je pohřbený hluboko pod zemí, zatímco ve skutečnosti jen spal na břiše s obličejem zabořeným do zválené trávy.

Vzpomínka na sen mu skoro proklouzla mezi prsty, překrytá pocitem studu a sladkou chutí čerstvého vzduchu, ale Anddyr si včas uvědomil, co mu hrozí a sevřel ji, aby neunikla.

„Etarro,“ zahuhlal.

Rora na něj vrhla našťvaný pohled a přidaly se k ní i dva další páry rozespálých očí. „Už o něm kurva furt nežvaň,“ vyjela na něj dívka. Mág si vůbec neuvědomoval, že by o chlapci během jejich útěku něco řekl, ale zjevně ano, a Rora toho měla právě plné zuby.

„Ne, takhle jsem to... On není pryč. Není ztracený. Pořád tam je, někde v něm. Pořád ještě bojuje.“

„Kecáš kraviny. Podle mě ti prostě leze na mozek to, že přestal brát tu svojí *medicínu*,“ vyjela na něj vztekla. Přitom dobře věděla, jak skura funguje a že to byl nástroj jeho zotročení, proto ho její slova skutečně zabořila. V tu chvíli ho skoro přemohl pocit viny a hnusu, který k sobě samému cítil. To ale nesměl dovolit, tak zatnul zuby a plně se soustředil na vzpomínky na svůj sen. Protože hluboko uvnitř věděl, že to nebyl jen sen. Bylo to něco víc. Byl si tím jistý. Úplně, naprosto jistý.

Anddyr neohrabaně přešel k Jorosovi a začal se prohrabovat kapsami, kterých byl cappův plášť plný. Normálně by se na něco takového neodvážil ani pomyslet, dokonce ani v hlubinách jednoho ze svých záchvatů šílenství, ale teď neměl na vybranou – zoufale toužil dokázat, že má pravdu a že Etarro skutečně pořád žije. Že by ho mohli zachránit...

Naštěstí pro něj se Joros o svoje okolí nijak nestaral. Navíc byl rozespalý a než se s nespokojeným vrčením obrátil na druhý bok, čaroděj už našel, co potřeboval. Byl to malý, hladký kámen, ukrytý ve velké kapse u opasku, odkud ho snadno vytáhl a...

Bylo mu, jako by dostal ránu. Jak fyzicky, tak i mentálně. Vzdáleně, nezúčastněně si uvědomoval, jak proletěl několik metrů vzduchem, než narazil zády do země, přičemž mu z plic s hlasitým heknutím vyletěl všechen vzduch. Bolelo to, ale moc si toho nevšímal, protože tohle byla ta nejmenší z jeho starostí. Před očima mu totiž vyšlehly temné plameny a naplnily mu mysl. Hořely a pálily a ničily všechno, čeho se dotkly. A protože byly v něm a úplně ho vyplnily, nebyla v něm žádná část, se kterou by nepřišly do kontaktu. Anddyrův svět se zúžil na esenci bolesti a utrpení. Neviděl nic než plameny tančící mu před očima, neslyšel nic než jejich praskání... A pod tím vším

cítil zvláštní tlak, jako by ho někdo držel za rukáv a táhl někam směrem k jihu.

Možná mu kámen vypadl z ruky sám. Možná mu ho z ní vykopl některý z jeho společníků. Anddyrovi to bylo srdečně jedno, záleželo mu jen na tom, že mohl znovu dýchat, cítit... myslet. Ještě chvíli zůstal ležet, aby měl čas dát se dohromady. Svět se kolem něj točil jako splašený a žaludek měl jako na vodě.

„Co to sakra bylo?“ To byl Arův hlas, vysoko posazený a nervózní. Chlapec k němu přešel a sehnul se, jen aby se natáhl po kameni vidění. Anddyr rychle vyskočil a srazil mu ruku dřív, než se ho mohl dotknout. Dostalo se mu za to ublíženého pohledu, podobného, jakým by vás počastovalo nakopnuté štěně.

Čaroděj si pořád ještě třesoucí se rukou prohrábl vlasy a snažil se dát dohromady. Možná tomu klukovi zničil život, ale pořád ještě to byl jeho učedník. Sice momentálně balancoval nad propastí šílenství, ale to neznamenalo, že ho nemůže dál cvičit. „Co dělají Kameny vidění?“ zeptal se ho Anddyr tónem, který odposlechl od profesorů v Akademii.

„Umožňují koukat se očima jinejch lidí.“ Z Arova tónu bylo patrné očekávání, že ta otázka má nějaký háček nebo chyták. Že nebude tak snadná, jak se na první pohled zdá. A že čeká pokárání za špatnou odpověď.

„A co ještě dělají?“

„Dávaj... takovej jako tah směrem k tomu druhýmu člověku, takže je možný ho takhle...“

„Strč si ty debilní černokněžnický cancy do prdele,“ zabručela nespokojeně Rora. „Co teda ta věc *fakticky* dělá?“

Anddyra to stálo všechno sebeovládání, kterého byl schopný, ale zadařilo se. Ignoroval dívku a dál se tvářil, že mluví jen s jejím bratrem. „Přesně tak. A tento konkrétní kámen“ – mávl

rukou směrem k místu, kde ta zdánlivě nevinná věc ležela na zemi – „je naladěný na Etarra.“ Chvilí počkal, aby dal svému žákovi čas vstřebat, co mu právě sdělil. A dvěma dalším posluchačům také. Nicméně žádný z nich ani nepřikývl, ani se neplácl do čela. Místo toho na něj dál upírali nechápavé pohledy, takže se po chvíli rozhodl jim trochu napovědět. „No a Etarro je...?“

„Mrtvý,“ odpověděl mu Joros hluše. Byla to první slova, která od něj od návratu Dvojčat slyšeli.

Anddyr zamrkal, ale podařilo se mu ignorovat i tohle vyrušení. Místo toho se soustředil na Ara, kterého byl odhodlaný dovést ke správné odpovědi. Chlapec ale jen nejistě zakroutil rameny, pak zašilhal po Jorosovi a pak zkusil hádat. „Je mrtvej?“

„Není mrtvý,“ povzdechl si mág. „Stal se Fratarrovým hostitelem. Jeho mysl i tělo ovládl osvobozený bůh. Takže když jsem použil ten kámen vidění, dotkl jsem se Fratarrovy božské mysli a podíval se jeho božským očima. Což... není zrovna zkušenost stvořená pro obyčejné smrtelníky. *Sežehlo* mě to...“

Joros si pohrdlivě odfrkl, schoval ruku do rukávu a pak opatrně zvedl odhozený kámen a ukryl ho zpátky do kapsy. „Takže podle tebe to, že jsi pomocí na Etarra naladěného kamene vidění nahlídl do Fratarrovy mysli, je důkaz, že ten kluk ještě žije? Protože podle mě to znamená pravý opak toho, co se nám tu snažíš podstrčit.“

Anddyr se nadechl, aby mu oponoval, ale pak se zarazil. Jediný další argument, který mohl ostatním předložit, byl jeho sen. Ale i když si byl jistý, že šlo o něco víc, stejně mu už teď v mysli bledl a vytrácel se. Ta jistota a naléhavost, které cítil těsně po probuzení, byly už skoro pryč. Vzato kolem a kolem, cappo měl pravdu – kámen samotný nic nedokazoval. Snad kromě toho, že Etarrovo tělo pořád ještě existuje a nachází se

někde na jih od nich. Navíc když se nad tím zamyslel... Těch pár vteřin, kdy byl v kontaktu s bohovou myslí, ho skoro zničilo. Jak by mohl Etarro vydržet něco takového ne pár okamžiků, ale několik dní – těch dní, co uplynuly od osvobození Dvojčat a od chvíle, kdy začal své tělo sdílet s bohem?

Jediným výsledkem jeho snažení tak bylo, že všichni z jejich skupiny teď byli vzhůru, takže nebyl důvod dál zůstat na místě a ztrácet čas. Posbírali si svoje věci a za pár chvil už byli znovu na cestě. Pokud šlo o ostatní, tak neměli důvod zůstat na Pláních déle, než je nezbytně nutné. Anddyr byl ale jiný případ. Jak šel, pořád se ohlížel přes rameno směrem, odkud přišli. K jihu. Kámen vidění už sice neměl, ale pořád cítil jeho tah. Mohl si v duchu opakovat, že je to jen výplod jeho bujně fantazie a drogami poškozeného mozku, ale to nic nezměnilo na tom, že ho pořád vnímal. A spolu s ním i ta dvě slova, co mu pošeptal Etarro. *Najdi mě.*

Anddyr nemohl přestat myslet na to, co by asi ve skutečnosti našel, kdyby poslechl a vydal se zpátky na jih. Kdyby se vrátil do míst, kde Dvojčata uprchla ze svého vězení proto, že ukradla těla dvou nevinných dětí. Našel by tam chlapce s očima prastarého boha? Nebo – a to byla ta horší varianta – by našel chlapcovy oči uvězněné v bohově pohledu?

---

2. KAPITOLA

Z temnoty bylo cítit narůstající napětí. Jako kdyby zadržovala dech a mhouřila oči v očekávání věcí příštích. Jako by čekala, sledovala, hodnotila a vážila stejně jako se vylekaný králík rozhoduje, jestli má zůstat na místě, nebo se dát na útěk. Byla vyplněná tichem, které se jen třáslo na okamžik, kdy skončí.

Scal byl proti tomu úplně bezmocný. Nevěděl co říct, aby zahnal tíživé mlčení. Na tyhle věci nikdy nebyl a se slovy to moc neuměl. Přicházela k němu pomalu jako padající sníh. A stejně jako vločky mohly snadno roztát, i on je často ztratil dřív, než mu přešla přes rty. Byl stvořením ticha. Slova, která nikdy nevyřkl, tvořila základní kámen celé jeho existence. A tak nechal tichou temnotu, aby ho obklopila jako plášť. Jako kus oblečení nošený celá léta, dobře známý a přitom najednou nepatřičný, protože mu už neseděl. Jako píseň, kterou důvěrně zná, a přesto je plná falešných tónů.

Byl stvořením ticha, ale ticho už nebylo jeho domovem.

A stejně nepatřičné ticho obklopovalo i jeho společníci. Vatri si přitáhla k tělu svůj žlutý plášť a byla tichá jako kdysi ve chvílích, kdy hleděla do plamenů a hledala v nich poselství svých bohů. A stejně jako teď, i tehdy mívala v očích rozostřený pohled, jak bez mrkání čekala, až se jí vyjeví vůle Rodičů. Jenže teď před sebou neměla plameny, ale temnotu. A co hůř,

její bohové mlčeli. Co přišla Velká noc, nepromluvili k ní ani jednou. Ona ale stejně mlčela, pohled upřený jen a pouze na Scala. Ten ale nevěděl, jak ji požádat, aby něco řekla. Jak jí vysvětlit, že on nedokáže vyplnit to ticho mezi nimi.

S sebou si nesli provizorní louči. Vlastně to vůbec nebyla louče, ale hořící meč, který vzplál, kdykoli se ho dotkla Scalova ruka. Díky němu je v nekonečné temnotě obklopoval ostrůvek světla a v moři trávy, kterým šli, vyvolával mámivou hru stínů. Zvláštní bylo, že stébla, která se dostala do kontaktu s plameny, je opouštěla nepoškozená. Nespálená. Oheň vyplňoval prostor mezi Scalem a Vatri. Dával právě dost světla na to, aby ukrylo všechny stíny krčící se mezi nimi. Právě dost, aby ukrylo hlubokou průrvu, která je od sebe oddělovala.

Scal usilovně přemýšlel o tom, jak tu prázdnotu překlenout a zaplnit. Posledních pár dní se tím zaobíral často. Přemýšlel, jestli se nemá k Vatri natáhnout a dotknout se její ruky nebo třeba ramene. Nebo tváře, zbrázděné starými popáleninami a novými starostmi.

Jenže nemohl. V ruce totiž držel meč a meč představoval světlo. Kdyby ho pustil, plameny by okamžitě zhasly. A nemohl ho ani vzít do druhé ruky, protože v tu chvíli by oheň zmizel a nahradil by je led. To byla moc, kterou mu Vatri dala, i když ona sama trvala na tom, že prostě jen plnila vůli Rodičů. Pravdou ale bylo, že to ona z něj udělala muže, kterým dnes byl. Když vzal do pravačky jakoukoli čepel, okamžitě vzplála. Když do levačky, obalila se ledem. To věděl. Čím si ale nebyl jistý, bylo to, jestli by plameny neobklopile i jeho společníci, kdyby ji sevřel dlaní.

Proto jeho ruka dál držela jílec meče. Pevně a neochvějně.

A Vatri se přes propast mezi nimi také nepokusila natáhnout.

Najednou světlo z hořícího meče odhalilo temný stín, tyčící se vysoko nad travu. Bylo to něco velkého, rozložitého. Něco,

co na travnaté Pláně nepatřilo. Něco, co mohlo představovat nebezpečí. Scal změnil úchop na jílci, připravený udeřit. Vatri se lekla, klopýtla a málem upadla. Scal o ničem nepřemýšlel a okamžitě natáhl druhou ruku, aby ji zachytil a podepřel. Temný stín se dál tyčil na okraji světelného pole, klidný a nehybný. Urostlý Seveřan vykročil vpřed, nahrbený a připravený na cokoli, ale stále se nic nedělo.

„Strom,“ vydechla najednou Vatri za ním. O okamžik později mu položila dlaň na paži v uklidňujícím gestu. „Je to jen strom.“ A pak se rozesmála, což byl v nekonečné temnotě naprosto nečekaný, nepatřičný úkaz. Jako všechny hlasité zvuky. Scal se na ni díval a přitom vnímal její teplé, měkké prsty na svojí ruce.

„Je to strom,“ přikývl po chvíli. Neřekl to, protože by to bylo potřeba, ale protože chtěl zabránit tomu, aby se tak nečekaně zapuzené ticho znovu vrátilo mezi ně.

Vatri se znovu zasmála, tentokrát ale tlumeněji. Jako by jí došlo, že příliš hlasitý zvuk by na ně mohl něco přivolat. Něco, nebo někoho. „Jako děti, co se bojejí stínů pod postelí...“ Zavrtěla hlavou a smích odezněl, zatímco její výraz najednou zvažněl. „To ale znamená, že musíme být už blízko hranicím Fiateru. Až vyjde měsíc, tak snad uvidíme Raturu, a podle toho poznáme, jestli jdeme dobře, nebo jestli jsme uhnuli z našeho směru. Takže...“ Sevřela prsty na jeho ruce a postrčila ho směrem ke stromu. Ukázalo se, že je docela malý, ale za ním ve tmě zahlédly stíny jeho větších bratrů. Byli na kraji Voroského pralesa, který tvořil jižní hranici Fiateru.

V tu chvíli ho kněžka najednou pustila. Podívali se na sebe, a když se jejich oči setkaly, Scal pochopil, že prázdnota mezi nimi se pohnula. Že se změnila. Ale jestli je teď menší, nebo naopak větší, to netušil. „Neměli bysme do toho lesa chodit, než vyjde měsíc. Pod těmi stromy bysme pak mohli mít pro-

blém poznat, kudy dál. Měli bysme...“ Najednou se zarazila, odvrátila se od něj a zamrkala. Scal si nebyl jistý, jestli se dívá na něco konkrétního, nebo se k němu jen prostě obrací zády. „Už brzo si pořádně odpočineme.“

„Dobře,“ přikývl. Znělo to jako zakrácání. Doufal, že Vatri bude mluvit dál, protože neměl tušení, jak zastavit ticho, co se už pomalu plížilo zpátky mezi ně. On sám byl proti němu bezmocný. Byl bojovník, ale proti tomuhle bojovat neuměl.

Neviděl jí do obličeje a neměl tušení, jestli se dívá na něj nebo někam do dálky. „Možná... seženu nějaký dřevo.“ Začala tu větu, jako by to měla být otázka, ale pak změnila tón. Udělala z ní prohlášení. Příkaz. Jistotu. „Oheň nám prospěje. Stejně tady široko daleko není nikdo, kdo by si ho mohl všimnout.“

Scal nic nenamítal. Mlčel. Nechtěl jí odporovat, ne teď, když spolu konečně zase mluvili. Nechtěl jí vmést do obličeje, že pokud sem došli oni, není důvod myslet si, že nikdo jiný nemohl dokázat za stejnou dobu přesně to samé. Nechtěl poukazovat ani na to, že těmi lidmi by klidně mohli být černě odění Padlí, pochodující Velkou nocí ukrytí v temnotě, která se nacházela za kruhem světla jejich provizorní louče. Nechtěl ji děsit tím, že by potvrdil nejistotu ukrytou za jejími slovy. Takže místo toho po chvíli prohlásil prostě: „Pomůžu ti.“

Zašli do stínu mladých stromů, kde se drželi těsně u sebe. V nekonečné noci by nebylo moudré se nějak rozdělovat. Už jen proto, že nevěděli, jaké nebezpečí na ně mohlo v temnotě číhat. Takže se drželi jeden poblíž druhého a nutnost nerozdělit se je spojovala jako řetěz. Nemohli se jeden druhému vzdálit, ale nedokázali se k sobě ani přiblížit. Byl to začarovaný kruh.

Jeho jedna volná ruka, ta, ve které nedržel meč, dokázala po-brat víc dřeva než Vatriny dvě, takže po chvíli se shodli na tom,

že ona bude sbírat větve a skládat mu je do náruče. Po chvíli ale zjistila, že na zemi toho moc nenajdou, tak přešla k nejbližšímu stromu, vyskočila a chytla nejnižší suchou větev, aby ji ulomila. Jenže se jí to nepovedlo a místo toho na ní zůstala viset. Nohama bezmocně kopala ve vzduchu a volnou rukou mávala kolem... a přitom měla ve tváři výraz čirého dětinského nadšení. A Scal stál pod ní, vzdálený, oddělený. Takhle její radost byla něco, co s ní nedokázal sdílet.

Pak se větev konečně ulomila a Vatri spadla na zem. Posbírala se, oklepala, sebrala klacek a přidala ho k hromadě, kterou držel. A i když kvůli tomu přistoupila až těsně k němu, vzdálenost mezi nimi se o nic nezmenšila. Byla pořád stejná a plná nekonečného ticha, které nedokázali zahnat.

„Jsi strašně klidná,“ prohlásil najednou. Ta slova vypustil z pusu dřív, než si to stihl uvědomit nebo rozmyslet. Kdyby ano, nikdy by je nevyslovil.

Vatri se zarazila a chvíli na sebe ti dva zírali přes hromadu dřeva. Pak se ohnula, sebrala další větev a tiše odpověděla. „Proč bych neměla bejt?“

„No, protože... Tohle není správný,“ mávl plamenným mečem, který by správně neměl hořet, směrem k temnotě, která tu správně neměla být. Vatri k němu sice stála zády, ale z nějakého důvodu si byl jistý, že jeho gesto i tak vidí. „Nic na světě teď není správný.“

„To není,“ narovнала se a přidala další větve na hromadu ve Scalově ruce. Pohledem se mu při tom ale vyhýbala.

Scala nenapadala správná slova, kterými by mohl zformulovat otázku, která se mu točila v hlavě. Mohl prostě nechat ticho, aby je znovu obklopilo. Nechat ho, aby znovu vyplnilo prostor mezi nimi, aby je od sebe oddělilo tak, až se z nich znovu stanou dva cizinci, obklopení jediným zbylým světlem na celém světě. Jenže to nehodlal připustit, a tak to zkusil

znovu. „Jsi strašně klidná,“ zopakoval. To bylo nejbliž, jak se dokázal dostat k podstatě svojí otázky. *Jak to?*

Prošla kolem něj, dál od stromů, zpátky do vysoké trávy. Vydal se za ní. Nic jiného stejně dělat nemohl a vlastně ani nechtěl.

Po chvíli zastavili a on upustil svoji náruč dřeva na zem. Spadla s hlasitým praskáním a rachocením, které vyplašilo pár ptáků ukrytých někde poblíž. To Scalovi připomnělo noc – ne tuhle Velkou noc, ale obyčejnou a krátkou noc, i když o nic méně světlejší –, kdy Vatri křičela tak, až vzbudila ptáky ve stromech. Jemu to tehdy přišlo neuvěřitelně vtipné a smál se, až ho z toho bolelo břicho. Jenže to bylo už dávno, ještě v jiném životě. Tehdy byl ještě jiným člověkem. Teď už v něm veselí nemělo místo.

Kolikrát se vlastně od té doby znovuzrodil? Jednou určitě. Tehdy v Aardanel, v záři věčného ohně, která zaháněla stíny jeho předchozích životů. Nebo tomu přinejmenším kdysi věřil. Jenže pak vězeňský tábor shořel a on se vydal znovu na jih. Takže... Byl tohle další život? Putoval. Čekal. Prošel ohněm, který pro něj Vatri v lese zapálila, a nic se mu nestalo. Jasně. To byl určitě konec jednoho života a začátek druhého. Takže dvakrát? Asi.

Jenže se necítil nijak jinak než muž, který přespával v aardanelské kapli. Vlastně si připadal prakticky stejný jako ten kluk, co před tím samým věčným ohněm sedával se svým přítelem a se svým učitelem. Pořád ještě si vybavoval to teplo, které se ho dotýkalo stejně jako moudrá slova rudě oděného kněze. Byl si skoro jistý, že se od té doby moc nezměnil. Ztratil se, to ano. Byl sám, i když kousek od něj stála Vatri. Byla mu zima, i když v ruce držel plamenný meč. Takže jak to vlastně bylo? Kolik životů celkem prožil? Sedm? Nebo jeden?

„Scale,“ vytrhla ho kněžka ze zamyšlení. „Ten oheň.“

Klekl si a odložil svůj meč, čímž se okamžitě ocitl v temnotě. Chvilí počkal, než se mu přizpůsobí oči, a pak ve slabém světle hvězd začal víceméně poslepu pracovat na ohništi. Napřed narovnal malé větvičky na hromádku, pak na ně přidal pár větších, a nakonec několika odměřenými údery pazourku o ocílku zapálil připravený troud. Opatrně ho vsunul mezi dřevo a pomalu ho rozfoukal, až konečně hranička vzplála. Spokojeně zvedl pohled a podíval se přes plameny na jejich odraz ve Vatriniých očích.

Její výraz okamžitě poznal. Byl spojený s pátráním, s nsloucháním. Čekala, až k ní oheň promluví, až z něj zaslechne šepot svých bohů. Nikdy mu nevysvětlila, jak to celé vlastně funguje, ale bylo mu jasné, že ji teď nemá rušit. Tak se prostě posadil na zem a taky zíral do plamenů, přičemž usilovně ignoroval svůj žaludek, který se mu kroutil napůl hlady a napůl strachem.

„Jsem klidná,“ promluvila Vatri najednou tichým hlasem, který přes praskání ohně skoro neslyšel, „protože tohle není konec. Ještě ne.“

Scal si v tu chvíli vzpomněl na černě oděné kněží, kteří jako záplava pokryli úbočí toho velkého kopce dole na jihu. Pokryli ho celý a s ním i daleké okolí, zatímco pod ním ležela uvězněná Dvojčata, která přišli osvobodit. „Podle tebe s nima můžeme bojovat?“

Nebyl si jistý, jestli se dívá na něj nebo do plamenů. „Podle mě nemáme na vybranou.“ V tu chvíli se skoro usmívala. „Což to celý dost zjednodušuje, nemyslíš?“

Scal pohledem zabloudil k meči, který měl položený na dosah ruky. K čepeli, kterou mohl přeměnit v oheň nebo led prostě tím, že sevřel její jílec v dlani. Teď se ho ale dotknout nehodlal. „Jsem sám. Jen jeden jedinej.“

„Nejsi sám. Jsme v tom spolu, Scale.“

„Tak jsme teda dva.“

Noc znovu vyplnilo jen praskání ohně. Nebyl to nijak velký oheň. Třeba tomu, ve kterém ho Vatri znovuzrodila, se podobal asi jako komár Raturu. Ale pořád to byl oheň. Světlo a teplo ve světě bez slunce. Pokud někdo kráčel Velkou nocí přes Pláně, nejspíš ho viděl. Pokud... Pokud někdo takový vůbec existoval. Pravděpodobně byli široko daleko sami, ale kdo ví? Třeba jejich oheň přiláká nějakého poutníka, který bude vděčný za trochu světla a tepla. Někoho, kdo se k nim přidá, aby nebyli v temnotě sami. Nebo možná jejich oheň přiláká Kazatele noci. Celé zástupy kněží v černých pláštích. Moře následovníků Dvojčat, povzbuzených nedávným triumfem a plných nenávisti ke světlu. Scal věděl, že by neměli takhle riskovat. Ten oheň byla chyba a další chybou bylo, že se do něj díval. Měl se k němu posadit zády, aby ho neoslňoval. Aby se nenechal překvapit, pokud by si pro ně přišli. Věděl to, ale nedbal. Nemohl odtrhnout oči od té ženy na druhé straně plamenů.

„Ty to nevidíš, že?“ zeptala se ho najednou.

Věděl, co tím myslí. Už se o to dokonce i v minulosti pokoušel. Opakovaně. V dobách, kdy ještě cestovali spolu. Kdy poprvé cestovali spolu. Snažil se ji napodobit. Zíral do plamenů a doufal, že v nich třeba něco zahlédne. Vyšší pravdu, poselství bohů, cokoli... Marně. Nikdy to nefungovalo. Nebyl vyvolený, na rozdíl od ní. Občas dokonce pochyboval, jestli se v ohni opravdu něco ukrývá, nebo jestli Vatri prostě není blázen. „Ne,“ zavrtěl pomalu hlavou. „Nic tam nevidím.“

„Podívej se,“ zašeptala naléhavě. „*Dívej se.*“

Zkusil to, kvůli ní. Zíral do plamenů a sledoval, jak pomalu pohlcejí dřevo, kterým je nakrmil. Sledoval, jak se kůra kroutí a černá, jak dřevo pod ní praská a mizí, jak ho postupně ohlodávají plameny. Sledoval pramínek kouře, jak se kroutí nad jejich ohněm a stoupá k obloze. Kdysi viděl ženu, jak tančí na

nějaké slavnosti, a při pohledu na poskakující oheň si na to vzpomněl. Oba ty pohyby byly plné krásy a elegance a bolelo ho z nich na tom místě plném prázdnoty, které měl ukryté hluboko v sobě. Plameny se točily a tančily, hladové a nenasytné. Kdyby měly možnost, pozřely by celý svět.

„Nic tam nevidím.“

Vatri si povzdechla a zvedla se. Sice ne tak ladně jako ta tanečnice kdysi, ale skoro tak. Pak obešla oheň a posadila se vedle něj, z čehož ho znovu zbolelo v tom prázdném místě, co měl v hrudníku. Když teď mezi nimi nebyl oheň a jejich ruce se skoro dotýkaly, najednou neměl tušení, jak velká nebo malá ta propast mezi nimi je. Určitě menší než před chvílí. Pak mu najednou položila ruku na rameno a podívala se na něj. *Přímo* na něj. A snad poprvé za celý večer se jí v očích neodrážely plameny.

„Je ti zima?“ zeptala se.

„Není.“ Byl zvyklý na zimu Severu a ani ta se mu nedokázala dostat pod kůži. „Mně není nikdy zima.“

„A jsem já... *chladná*?“ Natáhla k němu ruku, ale skoro ji ani neviděl, jak se topil v jejích očích. Byly velké a lesklé jako měsíc v úplňku. Byly čisté a upřímné a nádherné. Tančící plameny vrhaly na její zjizvenou tvář stíny, které téměř zamaskovaly jizvy od popálenin, co jí způsobil jiný oheň. Vyhladily je a ukázaly mu jemnou, něžnou dívku ukrytou pod nimi. Byla tak blízko. A nic je od sebe neoddělovalo...

„Scale?“

Zamrkal, natáhl se a jemně sevřel její prsty ve své dlani. „Ne,“ prohlásil po chvíli. Její kůže byla teplá. Teplá jako život.

„Vidíš to?“ Hlas jí přetékal nadšením. Ruka v jeho dlani se zkroutila v pěst, zatímco ta druhá mu stiskla rameno. A její oči... plameny si do nich znovu našly cestu a začínaly problíkávat kolem zorniček.

Viděl... ji. Oheň nebo ne, viděl ji. Ale byl si skoro jistý, že přes ty plameny v očích už ona nevidí jeho. „Ne,“ zavrtěl hlavou. Bylo mu líto všeho, co neviděl. I toho, co ano.

Znovu si povzdechla, tentokrát to ale znělo těžce a unaveně, a jejich spojené ruce spočínuly na jeho koleni. Nepustila ho, zatím ještě ne, ale její stisk byl o poznání slabší než před chvílí. Uhnula očima a na okamžik se zadívala do plamenů, jen aby je pak sklopila k jejich propleteným prstům. Pak už jí do nich neviděl, ale cítil, jak mu palcem přejíždí po kloubech. „Není chladno, Scale. Mělo by, ale stejně není. Jak je to možné? Teplo, které známe, k nám přichází ze slunce, jenže to je pryč, takže by teď přece měla bejt zima. Tuhá, příšerná zima, asi jako u vás na Severu. Jenže není! Dvojčata sice ukradla slunce, ale teplota se nezměnila.“ Palcem mu dál přejížděla po kloubech. Hladká kůže hladící jeho zrohovatělé ruce bojovníka. „Chápeš, co to znamená?“

Scal na to nechtěl myslet. Vlastně nechtěl přemýšlet vůbec o ničem. Bylo tu příliš mnoho věcí, kterým nerozuměl a se kterými si nevěděl rady. Proto se je snažil ignorovat. Prostě jen následoval svoji Vatri a nechával ji, aby ho vedla. „Ne,“ zavrtěl hlavou a pohledem sledoval její palec, jak mu krouží po hřbetě ruky.

„Pořád tady je. Slunce, myslím. Není pryč, protože vůbec nikam nezmizelo. Což znamená, že ho Dvojčata neukradla, ale udělala s ním... já nevím co. Prostě něco jiného. Z čehož plyne, že nejsou ani zdaleka tak mocní, jak se nám snaží namluvit. A proto si jsem jistá, že s nima můžeme *bojovat*. Už to chápeš?“

Příliš mnoho informací. Jako vždycky, když přišlo na všechna ta *jak a proč*, i tohle na něj bylo příliš mnoho informací.

V jednom ze svých předchozích životů – nebo to bylo možná v tomhle, pokud to byl ten jediný, co kdy měl – Vatri o něco požádal. Řekl jí, aby ho přetvořila. Aby z něj udělala lepšího

člověka. Ne, moment. To nebylo přesné. Chtěl po ní, aby z něj udělala *dobrého* člověka. Požádal ji o to a ona udělala, co mohla. Udělala to, protože si to přál.

„Ano,“ prohlásil konečně, povzbudivě jí stiskl ruku a podíval se jí do očí plných ohně. „Můžeme s nima bojovat.“

---

3. KAPITOLA

Pláně byly jako zelený oceán. Keiro byl jedním z mála lidí, co mohli něco takového s klidným srdcem prohlásit, protože on oceán jednou skutečně viděl během svých toulek po západní části známého světa. Sledoval jeho vlny, jak pohlcují a zase odhalují písčité pláže, jak se znovu a znovu tříští o skalní útesy. Sledoval vodu, jak se táhne až za obzor...

Viděl i to, jak ten nekonečný oceán pohlcuje lidi. Neopatrné plavce, co věřili, že jsou silnější než jeho proudy. Lodě zaskočené náhlou změnou počasí. Vesničany spláchnuté nečekaně vysokou vlnou. V jedné ze svých slabých chvil, krátce potom, co se s Algi vydali každý jinou cestou, se ponořil až po bradu do jeho chladné vody. Vlnky mu cákaly slanou vodu do tváří a on přemýšlel, jaké by to asi bylo, kdyby se vydal dál, do hloubky. Pak ale přišla jedna větší vlna. O okamžik později už se drápal na břeh, zatímco kašlal a plival slanou vodu a žaludek měl stažený ledovým děsem. Oceán byl nestálý a záludný a Keiro nikdy nelitoval, že ho nechal daleko za zády.

Poslední dobou ale o Pláních čím dál častěji přemýšlel jako o takovém druhém oceánu. Jak se v matném světle hvězd díval na trávu vlnící se ve větru, měl pocit, že je znovu na pobřeží. Najednou ho napadlo, co by se asi stalo, kdyby se ponořil do *tobohle* oceánu. Kdyby zašel do trávy tak hluboko, že by mu byla až nad hlavu. Jestli by si taky vzala jeho tělo a už ho znovu nevydala.

„Bratře Keiro,“ ozval se za ním tichý, bázlivý hlas. Ani se nemusel ohlížet, aby věděl, kdo to je. Podle tónu mluvčího jednoznačně identifikoval jako Lasenea. Ten chlap se rozhodl, že bude jeho učedníkem, a svému mistrovi nedal nejmenší šanci se k tomu nějak vyjádřit nebo ho snad dokonce odmítnout.

Stejně ho párkrát zkusil odehnat, někdy mírně, jindy zas o to drsněji, ale k ničemu to nebylo. Jediný výsledek byl, že ten protivný chlap pak vypadal jako lidská troska a Keiro se vždycky cítil provinile, jako nějaká zrůda. Nakonec to prostě vzdal a smířil se s faktem, že má *nějakého* učedníka. Víc to ale řešit nehodlal. „Už na tebe čekají...“

Keiro si dopřál ještě jeden rychlý pohled na temné moře trávy a přitom ho napadlo, jestli by to nebylo krásné, kdyby tohle byl celý svět. Jenže on nebyl. Ze všech lidí zrovna on to věděl nejlíp – velkou část ho na svých toulkách prochodil. Svět byl velký a plný věcí, které si žádaly jeho pozornost. Velká noc skutečně přišla a on kvůli tomu neměl čas se ani pořádně vyspat.

Zvedl se ze země a spolu s ním i jeho stín, jeho věčný společník připomínající ztracený kus oblohy. Plazovité stvoření, jehož tělo zářilo tečkami hvězd, mezi kterými nebylo nic než dokonalá čern. Většina světa znala tato stvoření jako *mravigi*, tady na Pláních jim ale říkali Děti hvězd.

Caziho plazí hlava se otočila ke Keirovi a jeho rudé oči si ho dlouze prohlížely. Stejně to bylo neuvěřitelné. Ještě nedávno mu tenhle tvor sedával na rameni, kam se bez problémů vešel. Za posledních pár týdnů ale neuvěřitelně vyrostl a byl velký jako urostlý vlkodav. Hřbet měl někde v půlce Keirova stehna. Co se ale nezměnilo, bylo jejich přátelství. *Mravigi* se od něj nehnul prakticky na krok a při jeho barvě nebylo divu, že o něm začal kněz uvažovat jako o svém stínu.

Laseneo zatím stál pod kopcem a zcela zjevně váhal mezi

touhou zmizet v trávě a snahou dostat tomu, co se rozhodl pokládat za svoji povinnost. Nejhorší na tom chlapovi bylo, že kdykoli byl nervózní, měl příšerný zvyk škrábat se na krku. Oběma rukama najednou, dlužno dodat. A to byl ještě ten nejhleduplnější z projevů jeho nervozity, minimálně pokud šlo o dopad na lidi v okolí. Občas se taky kýval sem a tam jako nějaký retardovaný idiot. Pokaždé měl při tom ve tváři takový zamyšlený výraz, jako by váhal, jestli má spadnout po hlavě na zem, dát se na zběsilý útěk nebo raději přeci jen zůstat stát. Občas se choval ještě šíleněji než všichni ti zdrogovaní mágové.

Kdyby se Keiro někdy rozhodl, sám od sebe, že by se mu hodil nějaký pomocník nebo učedník, byl by Laseneo někde na úplném konci seznamu vhodných kandidátů. Nebo spíš nebyl, protože by si na něj nejspíš vůbec nevzpomněl, a i kdyby ano, hned by ten nápad zamítl. Jenže takhle to bylo v životě se vším. Občas se musíte smířit s něčím, co se vám nelíbí, prostě proto, že se vás nikdo neptal na váš názor. To se prostě stává.

Když vyrazil dolů z kopce, Cazi se ho držel jako skutečný stín, zatímco Laseneo mu šel za patami tak těsně, že jen zázrakem mu na ně nešlapal. Keiro ale byl příliš unavený, než aby ho na to upozornil. Za ten tucet dní – nebo, u znovuzrozených Dvojčat, měl by snad raději říct noci? Cyklů? Jak má vlastně člověk měřit čas za takovýchhle okolností? – co slunce zmizelo z oblohy, prakticky vůbec nespal. Měl moc práce. Nekonečné hodiny plné odpovídání na otázky, vydávání příkazů, zvedání pokleslého ducha... pravdou bylo, že Padlí mu poskytli dost času na to, aby si odpočinul. Aby se mohl vyspat. Chtěli mít jistotu, že se dokáže soustředit na svoji práci. Problém byl v tom, že Keiro v téhle nekonečné Velké noci prostě nedokázal usnout. Jako zřejmě jediný z těch nespočetných lidí, kteří ho následovali.

Měl bys odpočívat spánkem hrdiny po vítězné bitvě.

Věděl, komu ten hlas v jeho hlavě patří. Věděl, kdo stojí za tou odosobněnou jistotou, co se mu ukrývala vzadu v mozku a která mu našeptávala tyhle myšlenky. Dlouho netušil, že to je jeho bohyně. A dokonce i teď, když už věděl, o co tady jde a že se s ním Sororra snaží manipulovat, pro něj bylo těžké jejímu našeptávání nenaslouchat. Nepodlehnout snadné jistotě, kterou mu nabízela. Všechny ty myšlenky, co mu podstrokovala, byly vždycky naprosto logické a přirozené. Byly uklidňující a příjemné. Navíc pro člověka je přirozeně těžké takhle pochybovat sám o sobě a o svých vlastních myšlenkách.

Měl by ses raději starat o důležitější věci. Jistě. Bylo tu tolik věcí, které bylo potřeba udělat. Tolik věcí, co mohl zařídit jen on sám. Vlastně ani nebylo divu, že nedokázal usnout. Odpovědnost na něm ležela jako těžký, nepohodlný plášť.

Na shromáždění Padlých to hučelo jako v úle. Ten zvuk, který se kolem davu vznášel, připomínal úpění nemocného. Neustále stoupal a klesal, a i když tu a tam bylo slyšet nějaké jednotlivé slovo, celkově nebylo rozumět vůbec ničemu. Bylo tu příliš mnoho hlasů, příliš mnoho lidí. Keiro je slyšel dávno předtím, než je konečně zahlédl. Čekali na něj u úpatí nejvyššího kopce, toho s dírou ve vrcholku. Toho, pod kterým byli ještě nedávno uvěznění jejich bohové. Dav se přeléval, posouval, vířil a točil. Připomínal spíš rozbouřený oceán než travnaté moře Plání.

Keiro se na okamžik zarazil. Laseneo, který šel celou dobu těsně za ním, se nestihl zarazit a stoupl mu na patu. Okamžitě uskočil a začal se vyděšeně omlouvat, ale kněz jen mávl rukou a obrátil se zpátky k davu. Byli ještě dost daleko na to, aby si jich někdo všiml, navíc jeho černý plášť ho v temnotě Velké noci činil prakticky neviditelným. Pro případného pozorovatele nebyl ničím víc než tmavou skvrnou na tmavém pozadí.

Keiro zůstal stát na místě a sledoval svoje souvrce. Čím déle se na ně díval, tím míň mu připomínali oceán. Jak ho to vůbec napadlo? Podobali se spíš červům, kroutícím se na zatuhlé mrtvole...

„Bratře Keiro?“ popohnal ho nejistým hlasem Laseneo.

Kněz si povzdechl a znovu vykročil.

Dav se před ním rozestupoval. Těla se tlačila jedno na druhé, aby udělala cestu pro Keira s Cazim, a znovu ji uzavírala těsně za nimi. Laseneo se ještě chvíli držel za nimi, ale když došli na úpatí kopce, zastavil se a zůstal stát, zatímco kněz s *mravigim* šli dál. Dav kolem postupně utichal a než došli na prokopaný vrcholek, zmlkl už docela. Jediným zvukem bylo šepotání větru v trávě a skřípání kamínků pod Keirovými nohama.

Nejhorší bylo, že se stejně neměli kam postavit, aby na ně viděli všichni shromáždění Padlí. Vršek kopce zmizel a na jeho místě zela hluboká černá díra, jejíž ještě nedávno pevné okraje se pomalu začínaly sesouvat dovnitř. Keiro se postavil tak blízko k ní, jak se jen odvážil, a pak se pomalu otočil kolem dokola a očima přitom zkoumal ztichlý dav dole pod sebou. Všímal si, jak k němu všichni hledí s očekáváním, jak zadržují dech, jak se celí třesou nadšením. Protože i když Keiro sám měl od příchodu Velké noci plné ruce práce, prostí Padlí nevěděli nic o tom, co se má dít dál. Nikdo jim nic neřekl, nikdo si jich nevsímal. Nevěděli, co je teď vlastně jejich posláním, když už naplnili smysl svojí existence a Dvojčata byla na svobodě. Nevěděli ani, kam se jejich bohové poděli, ani proč se jim po zmizení slunce z oblohy neukázali. Nevěděli, co mají dělat, protože jim nikdo nedal žádné rozkazy. Nevěděli, proč nebo za co tolik jejich bratří a sester po osvobození spoutaných bohů zemřelo, jen že teď jejich těla leží pohřbená v mělké jámě na jih od kopce. Nevěděli ani, proč oni přežili, když tolik jiných ne. Proč nebo na základě čeho je Soud Dvojčat shledal

hodnými žít dál v tomto novém, přeměněném světě. Nevěděli ani, jestli je už po všem, nebo jestli budou brzy umírat další stovky a tisíce z nich.

Tohle totiž bude od vzestupu Dvojčat poprvé, co k nim někdo z jejich vůdců promluví. A ten úkol padl, jak jinak, na Keira.

Otevřel ústa, aby začal, ale pak se zarazil – najednou si totiž vzpomněl na jednu poměrně zásadní skutečnost. Byl tichý muž a mluvit nahlas nikdy neuměl. Navíc dav pod ním byl tak velký, že ani ten nejhlasitější křik profesionálního vyvolávače by k zadním řadám rozhodně nedolehl. Zoufale se rozhlížel kolem, než si konečně všiml – jak to, že na ně vždycky všichni zapomněli, nebo je rovnou ignorovali – temného stínu krčícího se několik kroků od něj. Potlačil zachvění, přešel k němu a poklepal mu na rameno. Když k němu ten člověk zvedl tvář, dosud ukrytou v dlaních, všiml si Keiro, že i když má světlé vlasy a pro horaly typické úzké rty, tak celkově vypadá jako obyčejný fiateran. I tak ho ale jeho modrý plášť jasně identifikoval jako jednoho z mágů. Terstet, uvědomil si kněz po krátkém zaváhání. Dal si totiž tu práci naučit se jména všech čarodějů, kteří tu byli jako... prostě kteří pracovali ve službách Kazatelů noci.

„Už je čas?“ zeptal se Terstet a hlas se mu při tom třásl snad ještě víc než ruce.

„Ano, už je čas,“ přikývl Keiro.

O mágy se hodně zajímal. O to, co tu dělají a proč tu vlastně jsou. Většina odpovědí, co dostal, byla dost vyhýbavých, ale postupně pochopil, že díky podivné černé pastě, na které jsou závislí, jsou nuceni splnit každý přímý rozkaz, který dostanou. V tu chvíli si přísahal, že žádnému z nich nikdy nic nerozkáže – *to byla pěkná hloupost a unáhlené rozhodnutí*, ozval se zase ten hlas vzadu v jeho hlavě. On se svých zásad ale držel, jak

jen mohl, a proto i teď trpělivě čekal, až si Terstet protáhne ruce a rozcvičí prsty. Bylo mu naprosto jasné, že někdo jiný čarodějovi patřičné rozkazy vydal, ale on to podporovat nehodlal. Nechá toho chudáka, aby se jeho poškozená mysl sama prodrala závojem šílenství, než se dá do díla.

Konečně čaroděj zavířil prsty a začal spřádat kouzlo. Keiro si nevšiml žádné změny, ale Terstet na něj po chvíli kývl, že může začít. Kněz se otočil k davu, na okamžik zaváhal, ale pak se zhluboka nadechl a začal.

„Bratři a sestry,“ oslovil shromážděné a ke svému překvapení skutečně *slyšel*, jak jeho hlas prostupuje dav pod ním. Nebyl to ale hromový řev, který očekával. Místo toho se pomocí nějakého triku rovnoměrně rozložil nad celým okolím, aby ho všichni ti lidé dole dobře slyšeli. „Všichni jistě víte, že náš čas přišel. Dvojčata byla osvobozena. Znovu povstala a nyní kráčí po této zemi, znovu kráčí mezi námi. A plní své dávné sliby. Strhla z nebe Matheřino slunce a přinesla nám slibovanou Velkou noc. Vše, co během svého dlouhého uvěznění slíbila učinit, skutečně učinila. Naši bohové ale nejsou sami, protože mají nás.“

Dole pod ním se ozval nadšený výkřik, pak další, až konečně všichni jásali a křičeli a výskali a mávali rukama a skákali a dupali. Ten zvuk narazil do Keira jako beranidlo, takže klopýtl vzad a možná by i spadl do černé díry vedoucí do hlubin, kdyby se mu nepodařilo opřít o něco pevného a teplého. O Caziho. *Mravigi* ho pohotově zachytil a pomohl mu nabrat rovnováhu. Co ale bylo ještě důležitější, dodal mu i odvahy. Když se kněz znovu obrátil k davu, stálo mu Dítě hvězd hrdě po boku. Cazi byl pořád ještě mladý a nedorostlý, ale když otevřel svou plazi tlamu a zařval, otřásla se snad i země. Ten zvuk jásající Padlé okamžitě utišil, i když se něco takového ještě před chvílí Keirovi zdálo zholá nemožné. V ohromujícím tichu, které nad

kopcem zavládlo, slyšel jen tiché posmrkávání Tersteta ukrytého ve stínech někde kousek od něj.

Znovu se zhluboka nadechl, pomalu vypustil vzduch a pokračoval. „Vaše víra a nadšení jsou... inspirující. Dvojčata jsou vašimi oddanými službami poctěna víc, než si dokážete představit. Je ale nutné, abyste pochopili jedno. My jim skutečně *sloužíme* a služba není vždycky lehká nebo příjemná věc.“ Stálo ho všechno sebeovládání, co měl, aby se v tu chvíli nepodíval po ztročeném mágovi. Raději se obrátil na opačnou stranu, k další části davu dole pod kopcem. „Dvojčata nás pověřila úkolem – velmi důležitým a rozhodně ne snadným. Splnit ho si vyžádá všechnu vaši víru i všechnu vaši sílu.“

Zesílil svůj hlas a současně se snažil, aby zněl drsněji – ne proto, aby ho bylo lépe slyšet, ale aby ho ti tam dole skutečně poslouchali. Aby ho *vnímali*. „Slyšte má další slova, neboť jsem hlasem Dvojčat. Opustíte toto místo, všichni do jednoho. Vráťte se do Fiateru. Musíte...“ Padlí dole pod ním začali křičet, stěžovat si, protestovat. Keiro ale zvýšil hlas a s pomocí Terstetovy magie je překřičel. „Musíte připravit svět na jejich příchod. Už brzy se vydají do Fiateru, aby ji prohlásili za svou. Aby se tak ale stalo, je potřeba vykonat patřičné přípravy, což bude váš úkol.“

„Proto nyní jděte. Vraťte se do Fiateru a šířte zprávy o Dvojčatech a o tom, co se tu stalo. V každém městě a v každé vesnici, v jakémkoli místě dost velkém na to, aby mělo vlastního kněze, v jakémkoli místě, kde nějaký parro nebo merra popletli lidem hlavy planými sliby vykoupení přicházejícího z rukou Rodičů, nechť je i jeden z vás. Nechť tam je Kazatel noci, opěvující Velkou noc a vítající nové ovečky do našeho stáda. Lidé musí dostat příležitost stát se našimi bratry. Musí mít šanci prokázat svou cenu předtím, než stanou před Soudem Dvojčat.“

„Dlouho, příliš dlouho jsme se ukrývali v Raturu. Bylo nám domovem, *jedíným* domovem, který jsme znali. Tomu je ale konec. Musíme se rozejít po celé Fiateře a vybudovat si základny všude tam, kam sahá nezpochybnitelná a nepřekonatelná moc Dvojčat. Musíme ukázat, že nejen naši bohové jsou silní, ale že my, jejich následovníci, nejsme o nic slabší.“

„Takže opakují, jděte, bratři a sestry. Vraťte se do Fiatery, protože pouze vy můžete naplnit vůli Dvojčat. Slyšte má slova, neboť jsem hlasem Dvojčat. *Jděte*.“ Jak domluvil, poklesla mu ramena a musel se znovu opřít o Caziho. Druhou rukou udělal gesto směrem k Terstetovi a doufal, že ho mág uvidí a pochopí. Na to, aby ho požádal o zrušení kouzla slovy, byl už příliš unavený.

Nejhorší ale bylo, že tohle nebyl ještě konec. Ani zdaleka.

Padlí se rozběhli do kopce, směrem k němu. Jak ti, které jeho slova dostatečně neinspirovala, tak i ti, kteří nepochopili, že v tomhle nemají na vybranou a že o rozkazech jejich bohů se nedá diskutovat. Hnali se ke Keirovi a ten se v duchu obrnil před jejich přívalem a před nevyhnutelným faktem, že dalších několik hodin stráví tím, že bude opakovat ten samý rozkaz pořád dokola...

Ke svému obrovskému překvapení toho ale byl ušetřen.

Zničehonic se před ním totiž objevil Valrik, oficiální vůdce Padlých. A za ním následovali další, až během pár okamžiků vrcholek kopce obklopil kruh mužů a žen v černých róbách s dvěma rudými tečkami Sorořiných očí vyšitými na hrudi. A i když Valrik stále trval na tom, že všichni Padlí si jsou rovni, lidé dobře věděli, že rudé hvězdy na hrudi nosí jejich vůdci. Sice si už neříkali Ventallové, ale ostatní je tak stále nazývali.

Ani přítomnost Ventallů by ale dav nejspíš nezastavila, protože jich byl jen pouhý tucet proti stovkám a tisícům rozhořčených věřících. Jenže oni nebyli sami. Mezery mezi nimi

vyplnili černě oděni žoldáci s tasenými meči v rukou. Říkalo se jim Čepele temnoty a oficiálně tvořili armádu Padlých. Keiro je ale zatím neviděl dělat nic jiného než osobní strážce Ventallů.

Poslední dobou všechny soudím za to, kým jsou nebo co dělají.

Obnažená ocel zastavila masu těl a způsobila, že vztek v očích ustoupil a uvolnil místo strachu. Vojáci stáli naprosto klidně, meče sice připravené, ale zatím je ani nenapřáhli. Používali je jen jako prosté, ale přitom jasné a velmi účinné varování. To ještě podpořili modře oděni mágové, kteří se zničehonic zjevili vedle svých pánů.

„Bratři a sestry!“ Valrikův hlas hřměl nad davem padlých. Byl posílený a přenášený Terstetovým kouzlem stejně, jako před chvílí Keirův proslov, ale Uniro přesto křičel z plných plic a zjevně mu bylo jedno, že tím nejednomu Padlému způsobí pořádné bolení hlavy. Vzhledem k tomu, jak rychle na něj ale dav zareagoval a strnul, aby slyšel jeho další slova, nehodlal Keiro nijak zpochybňovat jeho metody. „Víte stejně dobře jako já, že zde bratr Keiro je hlasem Dvojčat a že jeho slova jsou slovy našich bohů. Jak vás mohlo být jen napadnout, že byste jejich rozhodnutí mohli zpochybňovat, natož se o něj hádat?! Vyjevil nám vůli bohů a nám nepřisluší, abychom jejich rozhodnutí vážili a posuzovali. Od nás, věrných služebníků Dvojčat, se očekává, že budeme poslouchat a následovat jejich přání, i když jim nebudeme rozumět nebo když s nimi budeme třeba i nesouhlasit. Protože i v takovém případě je naší povinností se jim podřídit. Taková je podstata Padlých.“

Valrik měl úžasnou schopnost ukrýt do svých slov víc než jeden význam. Třeba teď zvládl současně vytknout svým lidem to, že se odvážili pochybovat o příkazech svých bohů, a současně posílit jejich víru v Dvojčata a jejich moudrost. Keiro ho

znal jen pár dní, ale velmi rychle se naučil, že při rozhovorech s tímhle mužem se musí mít neustále na pozoru.

„Odpočíte si,“ pokračoval Valrik už mírnějším hlasem. „Nikdo neříká, že musíte odejít *hned*. Než k tomu dojde, je potřeba učinit ještě mnohé přípravy, takže zatím máte čas. Proto se běžte vyspat a při tom naslouchejte svým srdcím. Dvojčata nás vždy dobře vedla po cestě víry a nemáme jediný důvod myslet si, že se na tom něco změnilo.“

A Padlí ho poslouchali víc než Keira. Víc než *jeho* kdy poslouchat budou. Tak to prostě bylo. I tak se ale z davu ozývaly neodbytné otázky, na které všichni toužili znát odpovědi.

„Kam se Dvojčata poděla?“

„Kdy přijdou do Fiateru?“

„Kde jsou Dvojčata?“

„Proč vůbec zabili tolik z nás?“

„Proč nám tohle všechno neřeknou sami osobně?“

„Kde jsou Dvojčata?“

„Tady jim taky můžeme být užiteční!“

„Kde jsou Dvojčata?“

„Kde jsou Dvojčata?“

Lidé byli zvyklí, že Valrik zná odpovědi na jejich otázky a Keiro nepochyboval o tom, že i teď jim *něco* řekne. A že *jeho* k tomu potřebovat nebude. Nebude potřebovat podporu ani pomoc a vlastně nic, co by mu mohl poskytnout. Na to byl Valrik příliš schopný.

A tak se sebral a odešel. Tady už stejně nebylo nic, co by mohl udělat nebo čím by mohl přispět. Skrz dav by se samozřejmě nedostal, ale to ani nepotřeboval. Pláněmi vedlo mnoho cest a ne všechny byly zřejmé a viditelné. Proto přešel k hluboké díře a našel provazový žebřík, kterým sestoupil dolů oné památné noci. Stejně jako tehdy, i dnes po něm bez váhání sešplhal. Dokonce ani nepotřeboval světlo Caziho šupin, pro-

tože jeho nohy jistě a bez problémů nacházely známé příčky. Dítě hvězd si toho všimlo a vydalo se dolů jinou, pro něj pohodlnější cestou. Cestou, kterou neznal žádný člověk, ani Keiro.

Byl vděčný za temnotu, která dole panovala – absolutní temnotu, zcela nesrovnatelnou s tmou Velké noci nahoře na povrchu. Díky ní neviděl těla ležící u vzdálené stěny. I tak o nich ale věděl, protože jejich obraz se mu vypálil do mozku a teď se mu vznášel před chybějícím okem: stará těla jeho bohů, prázdné *schránky*, opuštěné a poničené dávným Pádem. Už jen z pomyšlení na ně se mu zvedal žaludek, a to si na jejich podobu jen vzpomínal. Vidět je znovu by mu rozhodně nepomohlo. Rychle přeběhl napříč sálem, aby u protilehlé stěny s ulehčením padl na kolena a začal se škrábat jedním z mnoha tunelů, kterými byl kopec provrtaný.

Když po nějaké době zahlédl slabou záři hvězdných šupin – byl to samozřejmě Cazi, který se podzemím pohyboval mnohem rychleji a přirozeněji než Keiro a navíc znal i různé zkratky a propojky mezi tunely – bylo mu už o dost líp. Chvilková slabost pominula a dokonce se mu i podařilo vytlačit z mysli obraz poničených těl Dvojčat. Přítomnost *mravigiho* vzal tiše na vědomí, ale nijak ji nekomentoval ani na ni nereagoval. Konečně, člověk si taky svého stínu nevšímá ani ho nezdraví pokaždé, když se vedle něj objeví.

Nějakou dobu tiše postupovali podzemím, když tu Cazi nečekaně promluvil: „*Vedl sis dobře.*“ Jeho hlas v sobě měl lehký pištivý nádech, který podivně neladil s harmonickým zpěvem, jímž *mravigi* s lidmi mluvili. Přes svoji velikost byl pořád ještě nedospělým mládětem, stojícím na hranici mezi dětstvím a dospělostí. Keiro si dobře pamatoval, že v tom věku i jeho vlastní hlas měl tendenci dělat podivné věci. „*Mluvil jsi moudře a k věci.*“